

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΚΟΚΥΡΑΔΕΣ

ΤΙ ΩΦΕΛΕΙ ΚΑΙ ΤΙ ΒΛΑΠΤΕΙ

Το ζυμί των ραδικιών ωφελεί πολύ στους διαλείποντας πυρετούς, στον έτερο (χρυσή) και στις στομαχικές διαταράξεις.

Τά φύλλα της ανέμωνης έπιδρούν, άν τά βάλλουμε κοπανισμένα έ πάνω στο δέγμα μας, όπως και ο αναπνομός.

Το ζυμί από βρασιμένα φύλλα άγικολήματος κάνει πολύ καλό στην καταρροή.

Κατάπλασμα από φύλλα ροδακινάς μαλακώνει τόν πόνο των φλοισμένων λειχήνων, των χυτρημάτων και των πληγών.

Μην άρνιτε τα παιδιά να τρώνε τ' άμύγδαλα των κουκουτσιών των ροδακινών, γιατί περιέχουν πρωσοκό δξύ. Έκτός από τόν καρπό της ροδακινάς, όλα τά άλλα, κορυμός, κλάδοι, κουκούτσια, εινε δηλητηρώδη. Έπίσης δέν πρέπει να τρώγονται και τ' άμύγδαλα των κουκουτσιών των βερύκοκων.

Το θυμάρι θεραπεύει τήν ψώρα. Βρέχετε δηλαδή σε δυνατό άφέψημα θυμαριού μιά βούτσια λίγο σκληρή και τρίβετε μ' αυτή τά μολυσμένα μέρη. Πρέπει όμως ή πλύσεις αυτές να γίνονται συχνά.

Ζεστά μπάνια άρωματισμένα με θυμάρι, ωφέλιον πολύ τ' άδύνατα παιδιά. Άφέλιμα εινε επίσης για τά μικρά και τά κιάνα σε άφέψημα χαμομηλιού, 40 άνθρακα χαμομηλιού σε μιά όκα νερό.

Το χαμομήλι εινε επίσης καλό για τά νεύρα και άναπνευστικό.

Το άνθος του κρινου μουσκεμένο σε λάδι άγνό ή σε άμυγδαλόλαδο, κάνει πολύ καλό στις άμυχές και στά γδαρσίματα. Πρό πάντων ωφελεί πολύ στις πληγές από κόψιμο μαχαριού.

Οι βολβοί του κρινου, βρασιμένα σε νερό ή σε γάλα, ωφέλιον πολύ στά ηρησίματα, που προέχονται από ξελαγίσματα και στις φλοισώσεις και ερεθισμούς των παρονυχιδων. Έπίσης επαχθίνων την ώριμιαση τών άποστημάτων.

Το άφέψημα των κουκουτσιών των κιδωνών κάνει πολύ καλό στό βήχα και στον πονόλαιμο. Άν μάλιστα τ' άφήσουμε πολλήν ώρα μέσα σε κρύο νερό, τó νερό αυτό γίνεται γλυκώδες και εινε πολύ ωφέλιμο για τά σιασίματα και τίς ερεθισμένες πληγές.

Ο χυμός της άγοριδάς (100 δόξα άγοριδάς, 1 όκα νερό), ωφελεί πολύ ως γαργάρα στό σνάχι. Έπίσης κάνει καλό και στά άδύνατα όδα.

Τά φύλλα των χρυσάνθεμων, κοπανισμένα, κάνουν πολύ καλό στά κοκαδικά ηρησίματα, άν τά βάλετε επάνω, όπως τά καταπλάσματα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ο Πρώτος Άντρας έσωζε τή ζωή της Πρώτης Γυναίκας, την άνώμονε επάνω από τήν καταστροφή, τής έδινε τή μεγαλύτερη άποδείξη τής γενναϊότητος και τής άγάπης του. Ε'η ηρώς αυτή του Άδιδι (ότι έλεγε ένας φιλόσοφος τής παλιάς σχολής) άποτελεί κύριο, τόν ποιητικώτερον συμβολισμό τής άνδρικής προστασίας επί τής γυναικός.

Τέτοια, επάνω—κάτω, εινε ή 'Ινδική παράδοσις, χωρίς βέβαια να ευθύνεται για τó άλατοπύερο τής διηγήσεως, που τό βάλαμε έμεις. Δυστυχώς δέν υπάρχει συνέχεια επί τής όθνης, δηλαδή ό 'Ινδικός μύθος δέν μäs πληροφρεί τί έγινε παρακάτω, κ' έτσι δέν ξερόνουμε πώς τά πέρασαν οι Προπάλαστοι στό δεύτερο Παράδεισο τους και άν έζησαν εκεί ευτυχέστερον παρά τόν πρώτο. Φαίνεται ότι οι πληροφορίες των 'Ινδών γεωγράφους σταματούν ως στό έπισόδιό τής γεφύρας.

Πάντως ό 'Ινδικός μύθος δέν άναφέρει τίποτε άπολύτως περί τής άμαρτίας της Έβας. Τήν παρουσιάζει άνάθετος πολύ μυαλωμένη. Και ή Άγγλις σωφραξίτα βασίτεια σ' αυτόν για να γλυτώση τίς γυναίκες από τήν άμαρτία τής προμάμης των. Άν όμως τό προπατορικό άμάτημα διηπόχθη στόν δεύτερο Παράδεισο, ό όποιος και δέντρα ελιχε και όπάρες και φειδία;

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

Ο ΗΡΩΣ ΠΟΥ ΠΕΘ'ΑΝΕ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΒΟΣΤΗ

Η ευσέβεια του ήρωϊκού ναυάρχου. Πρό του πολεμικού του θριάμβου. Ο άγιασμός των τορπιλλοβόλων σωλήνων. Στο λιμάνι τής Θεσσαλονίκης, υπό τά έχθρικά κανόνια. Η σωτηρίας σημαδούρα. Η βοήθεια του φεγγαριού. Άντικρυ στον έχθρο. Άθέατοι. Και όμως οι προβολείς έρευνούν παντού. Η πρώτη τορπιλλη. Η άνατιναξίς του «Φετχι Μπουλέντ».

Συνεχίζουμε και σήμερα τή δημοσίευση των σχετικών με τή ζωή και τή δράσι του τελευταίως άποθανόντος ήρωϊκού θαλασσομάχου ναυάρχου Νικολάου Βόστη άνεκδότων.

Ο Βόστης ήταν θρήσκος, όπως όλαί άλλωστε οι ναυτικοί. Μέσα στό ήτ' άριθ. 11 τορπιλλόβλο, με τό όπιο έβούλιαζε τό περιγμένο Τουρκικό θωρηκό «Φετχι Μπουλέντ», εινε τρία εικονίσματα άγίων.

Έπίσης όταν ό ήρωϊκός κινδυνήτης έπρόκειτο να εκλείσει για τή Θεσσαλονίκη, όπου θά έθρώθεισε, κάλεσε στό τορπιλλόβλο τον έναν πατά από τό Αυτογάρι για να ψάλλη άγιασμό. Μετά τόν άγιασμό, ό Βόστης έβλεσε τόν Ιερέα και οράνσε μ' άγίασμα τούς τορπιλλοβλητικούς σωλήνας του πλοίου!...

Σέ λίγο τό τορπιλλόβλο του Βόστη διευθύνθηκε προς τή Θεσσαλονίκη, όπου βρισκόταν ό έχθρος, και πέρασε μεταξύ Κασσαμουργού και Βαρδάρη, χωρίς να τό άντιληφθούν οι Τουρκο στρατιώτες που φύλαγαν στά φρούρια.

Άφου πήγε στό λιμάνι, ό Βόστης άρχισε να προχωρή χωρίς πύξια, πλέοντας σύμφωνα με τίς εικασίες του.

— Η Παναγία όμως μ' έβόηθησε, άγγιχόν άγρότερα ό ίδιος σ' ένα συνάδελφό του, και μ' έβγαλε στη σημαδούρα που ήταν δεμένο τό έχθρικό πλοίο και που για λόγους προσιίας, τήν ειναν άφήσει ουστή. Άπό αυτή οδηγήθηκε και τραβέξα στό τό Τουρκικό θωρηκό. Βρισκόταν σ' άπόσταση 150 μέτρων, τό άναγνώρισα άμέσως άτ' τή σιλωέττα του και τοίρωξα...

Η 'Ημισέληνος εινε, ως γνωστόν, έθνικό και θρησκευτικό σύμβολο των Μωσαϊστανών, οι όποιοι τό έπακολουθούσαν συχνά στις προεπιγές τους και τό θεωρούν προστατή τους. Περιέργως όμως τό βράδυ τής καταβυθίσεως του «Φετχι Μπουλέντ», ή σελήνη εινε ταχθεί με τό μέρος των Χριστιανών.

— Μου έκανε μεγάλη έντύπωσι, έλεγε μετά τό κατόρθωμά του ό Βόστης, τό γεγονός ότι τό φεγγάρι όταν τό θέλαμε φαινόταν στόν ουρανό κ' όταν πάλι δέν τό θέλαμε, κρυβόταν πίσω από τά σύννεφα.

Οι άνδρες του Τουρκικού πολεμικού, και τή βρισκόνταναν μέσα στό λιμάνι τής Θεσσαλονίκης, έν τούτοις έρηχταν από καρό σε καρό τούς ηλεκτρονούς προβολείς και έρευνούσαν τή γήρω έντασι.

Οι προβολείς του «Φετχι Μπουλέντ» έπαισαν εκείνη τή βραδιά έπαυελιμμένως επάνω στό «Έλληνικό τορπιλλόβλο κ' όμως οι Τουρκοί δέν κατόρθωσαν να τό άντιληφθούν.

— Κάποιος άγιος ήά τους εινε στραδύσει, έλεγε άγρότερα ό Βόστης, και δέν μäs έβλεπαν...

Η άλήθεια εινε, ότι σ' αυτό συντελέσει πολύ και ό χρωματισμός του Έλληνικού τορπιλλόβλου, ό όποιος ήταν σκούρος, σαν εκείνον του βρεγμένου πανιού. Έτσι τό τορπιλλόβλο μας δέν φαινόταν καθόλου σχεδόν κ' όταν φωτιζόναν άκόμα άτ' τούς προβολείς.

Κατά τήν κρίσιμη στιγμή τής τορπιλλοσεως, ό γενναϊός θαλασσομάχος δέν έχασε καθόλου τήν ψυχραιμία του. Άφου κανόνισε τήν άπόσταση που τόν χώριζε άτ' τό έχθρικό σκάφος, πήρε κ' έφριξε ό ίδιος έναντιον του τήν πρώτη τορπιλλη.

Χωρίς δέ να περιμένη να δη τό άποτέλεσμα τής πρώτης αυτής τορπιλλης, γύρισε τό σκάφος προς τά άρστερα κ' έξεσφενδόνισε και δεύτερη. Αυτό τό έκανε ό Βόστης γιατί φοβόταν μήπως τό Τουρκικό θωρηκό δέν βυθιστή άμέσως.

Η δύο τορπιλλες, εκ των όποιων ή μιά εινε ριχτεί στην πλώρη και ή άλλη στην πρήμη του έχθρικού σκάφους, έξεσφάγησαν ταυτοχρόνως. Κι' ό Βόστης παρακαλουθούσε άτ' τή γέφυρα του τορπιλλόβλου του με τά κιάλια τήν καταστροφή του Τουρκικού πολεμικού.

Τή στιγμή αυτή, κάποιος άτ' τούς ναύτες τόν πλησίωσε και του έλεγε πως ή μιά τορπιλλη δέν εινε πετιγίε καλά τό «Φετχι Μπουλέντ». Κατόπιν αηπού ό Βόστης, για ναύνα σίγουρος, διέταξε να έσφενδονιστή και τρίτη τορπιλλη, ή όποια κ' έβύθισσε τό έχθρικό πλοίο.

